

Knihovní soud (okresní soud ve Ždánicích) zamítl žádost o zápisy, spočívající na smlouvě odstupní, z důvodu, že nabyvatel zemřel a smlouva nebyla schválena soudem pozůstalostním. Rekursní soud stížnosti nabyvateleova opatrovníka vyhověl a žádané zápisy povolil. Důvody: Zamítnutí žádaného knihovního zápisu odůvodněno není, jelikož žádost i příloha vyhovují úplně předpisům § 94 zák. knih., zejména i předpisu § 94 odst. 4 zák. knih., v tomto směru tím, že smlouva ohledně nabyvatele je nadopatrovnicky schválena. Schválení za pozůstalost nezl. Martina S. zapotřebí není, protože pozůstalost není smluvní stranou, ana smlouva uzavřena byla již 28. dubna 1918, na čemž ničeho nemění okolnost, že nadopatrovnického schválení došla teprve 6. února 1919. Soudce knihovní má se při vyřizování knihovní žádosti řídit pouze předpisy §§ 93—94 zák. knih. a s tohoto hlediska překážky proti povolení zápisu není.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu odstupitele a změnil usnesení rekursního soudu v ten smysl, že obnovil usnesení prvního soudu.

O d ů v o d n ě n í:

Usnesení soudu prvního jest správným. Knihovní žádost, o niž se jedná, byla podána u soudu dne 11. února 1919. Již před tím, buďto 19. prosince 1918 anebo 19. ledna 1919 — dotýčný protokol jest nesprávně datován — udal v opatrovnické věci nezl. Martina S. Dr. J. P., že nezletilý Martin S. vrátil se od vojska domů, ale brzo po tom, asi za týden zemřel, totiž dne 3. prosince 1918. Úmrtní zápis nezl. Martina S. došel soudu dne 14. prosince 1918. Bylo-li tedy ze spisů povědomo knihovnímu soudu, jenž jest zároveň soudem opatrovnickým a pozůstalostním, že zemřel nezl. Martin S. dne 3. prosince 1918, byl povinen přihlížeti k této okolnosti a zamítnouti pro nynějšek knihovní žádost, ježto se týkala osoby, jejížto úmrtí bylo knihovnímu soudu známo, a postupní smlouvě, na níž se zakládala žádost za knihovní zápis, se nedostávalo potřebného schválení pozůstalostního soudu (§§ 93, 94, 77 knih. zák. a § 2 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z.).

Čís. 241.

Lhůty § 575 c. ř. s. neplatí v řízení o žalobě na vyklizení bytu, jehož bezúplatné používání bylo posavadnímu vlastníku v tržové smlouvě o prodeji domu vyhrazeno.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R II 88/19.)

Proti rozsudku prvního soudu (okresní soud v Bohumíně), jímž rozhodnuto bylo o žalobě, domáhající se vyklizení bytu, jehož bezúplatné používání si žalovaná v tržové smlouvě o prodeji svého domu vyhradila, podáno bylo žalovanou odvolání čtrnáctý den po doručení rozsudku. Odvolací soud odmítl odvolání, ježto nebylo podáno v zákonné lhůtě. Důvody: Dle § 575 c. ř. s. (rozhodnutí bývalého c. k. nejvyššího soudu ze dne 9. ledna 1907 čís. 20.191 z roku 1906 rep. nálezu čís. 196, civ. sb. čís.

967) činí zákonná lhůta k odvolání i ve sporu, o nějž jde, osm dní. Poněvadž rozsudek v odpor vzatý byl doručen zástupci žalované dne 24. května 1919, nebylo odvolání, podané žalovanou dne 7. června 1919, vzneseno v zákonné lhůtě osmidenní, pročež bylo dle §§ 471 čís. 2, 473, 474 odst. druhý c. ř. s. zavrženo.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu žalované, usnesení v odpor vzaté zrušil a uložil soudu odvolacímu, by jednal o odvolání bez ohledu na důvod opozdnosti.

O d ů v o d n ě n í:

Podle § 575 c. ř. s. trvá v řízení, upraveném oddílem třetím, lhůta pro podání opravných prostředků osm dní. V oddílu třetím upraveno jest řízení v rozepřích ze smlouvy nájemní nebo pachtovní, které ačkoliv není omezeno na řízení o výpovědi, nýbrž objímá, jak správně vyřčeno nálezelem, zapsaným v repertoři pod čís. 196, i řízení o žalobách, jimiž se proti pronajímateli neb propachtovateli žádá za odevzdání věci dané do nájmu neb pachtu (§ 1096 obč. zák.), dále o žalobách, jimiž žádá se o zrušení neb zánik smlouvy nájemní neb pachtovní, konečně o žalobách, vznesených podle § 569 c. ř. s. na vrácení neb zpětvzetí předmětu nájmu neb pachtu. Vždy však musí býti základem řízení poměr nájemní neb pachtovní. Toho zde však není. Neboť bylo žalováno na vyklizení bytu, jehož bezúplatné používání si žalovaná v tržové smlouvě o prodeji domu svého vyhradila. Proti žalobnímu nároku namítala žalovaná, že jí žalobce, pokud se týče skutečný vlastník domu další používání dosavadního bytu jejího povolil. O nájemním nebo pachtovním poměru a tím také o nájemní neb pachtovní rozepři nemůže proto býti řeči, § 575 c. ř. s. o zkrácených lhůtách pro opravné prostředky neplatí, nýbrž trvá zde lhůta k podání odvolání dle pravidla § 464 c. ř. s. čtrnáct dní, pročež odvolání bylo vzneseno včas. Bylo proto rekursu žalované vyhověti a o odvolání zákonné řízení zavést.

Čís. 242.

Předpis § 13 zákona o obchodních pomocnících vztahuje se též na advokátního sollicitátora, jenž za práce, konané mimo úřední hodiny, přijal od strany odměnu.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, Rv I 339/19.)

Advokát Dr. K., povolán byv k vojenské službě, svěřil vedení kanceláře svému sollicitátoru P., jenž přijal od Václava K. kromě palmárního účtu pro zaměstnavatele ještě pro sebe 225 K za práce, konané mimo úřední hodiny pro zmíněného klienta v jeho záležitosti, týkající se prohlášení téhož za svéprávného. Navrátil se z vojny, podal advokát Dr. K. na sollicitátora P. žalobu o vydání oněch 225 K. Prv ý s o u d (okresní soud v Žamberku) žalobu zamítl v podstatě z těchto důvodů: Žalobce opírá svůj nárok o ustanovení § 13 zák. o obch. pomoc., leč tím, že žalovaný přijal zažalovaných 225 K od Václava K-a, nebyl žalobce, ač